

DUMINICA A 4-A DUPĂ SFINTELE PAȘTI

Vindecarea slăbănogului de la Vitezda

În zilele acelea, Petru, trecând pe la toți, a coborât și la sfinții care locuiau în Lida. Și acolo a găsit pe un om, anume Enea, care de opt ani zăcea în pat, fiindcă era paralytic. Și Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Hristos. Ridică-te și strânge-ți patul! Și îndată s-a ridicat. Și l-au văzut toți cei ce locuiau în Lida și în Saron, care s-au și întors la Domnul. Iar în Iope era o uceniță, cu numele Tavita, care, tâlcuindu-se, se zice Căprioara. Aceasta era plină de fapte bune și de milosteniile pe care le făcea. Și în zilele acelea ea s-a îmbolnăvit și a murit. Și, scaldând-o, au pus-o în camera de sus. Și, fiind aproape Lida de Iope, ucenicii, auzind că Petru

EVANGHELIE. IOAN 5, 1-15

În vremea aceea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scaldătoare, care se numea pe evreiește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăcea mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora din când în când în scaldătoare și tulbura apa, și cine intra întâi după tulburarea apei, se făcea sănătos de orice boală era cuprins. Și era acolo un om care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și, știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om ca să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea

este în Lida, au trimis pe doi bărbați la el, rugându-l: Nu pregeta să vii până la noi. Și Petru, sculându-se, a venit cu ei. Când a sosit, l-au dus în camera de sus și l-au înconjurat toate văduvele, plângând și arătând cămășile și hainele câte le făcea Căprioara, pe când era cu ele. Și Petru, scoțând afară pe toți, a ingenunchat și s-a rugat și, întorcându-se către trup, a zis: Tavita, scoală-te! Iar ea și-a deschis ochii și, văzând pe Petru, a șezut. Și, dându-i mâna, Petru a ridicat-o și, chemând pe sfinți și pe văduve, le-a dat-o vie. Și s-a făcut cunoscută aceasta în întreaga Iope și mulți au crezut în Domnul.

mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă! Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul tău și umblă. Ei l-au întreat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus Se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta, Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău. Atunci, omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel Care l-a făcut sănătos.

TÂLCUIRI

Binecuvântat este omul care, cu răbdare și nădejde în Dumnezeu, îndură toată suferința din viața aceasta. Pentru el, fiecare zi se întinde până la măsura unei luni în ceruri și până la un an pentru necredinciosul care se veselește fără să aibă suferință ori suferă fără să aibă răbdare și nădejde în Dumnezeu. Binecuvân-

tat este omul care nu clevește când se află în suferință, ci cercetează pricinile suferinței cu răbdare și nădejde în Dumnezeu. Unde va găsi pricinile suferinței sale cel care se află în suferință? Le va găsi în sine, sau în părinți sau în cei din preajma lui – aici va afla pricinile suferinței cel care este în suferință. Împă-

ratul David a suferit pentru păcatele sale; Ieroboam a suferit pentru păcatele tatălui său, împăratul Solomon; proorocii au suferit pentru păcatele celor din preajma lor.

Dacă cel ce se află în suferință ar căuta mai departe și mai adânc pricinile suferinței sale, unde le-ar găsi? El le va găsi în necredința cea dintâi a omului față de Dumnezeu sau în duhul răului celui întunecat și rău, într-un întuneric otrăvit fără zi, sau în iubirea lui Dumnezeu și rânduiala lui Dumnezeu, cea tămăduitoare – aici va găsi pricinile suferinței sale, cel care se află în suferință. Adam și Eva au suferit pentru lipsa lor de credință față de Dumnezeu; dreptul Iov a suferit din pricina duhului celui rău întunecat și pizmaș; și bărbatul născut orb, ai cărui ochi au fost deschiși de Domnul Cel milostiv, a suferit spre slava lui Dumnezeu și răsplata sa veșnică.

Pentru omul cu dreaptă judecată, este întotdeauna firesc să caute pricinile suferinței sale mai întâi în sine, iar pentru cel nebun să osândească mereu pe alții. Omul cu dreaptă judecată își amintește toate păcatele sale din copilărie până în prezent; el și le amintește cu frică de Dumnezeu și se așteaptă să sufere pentru păcatele sale; și astfel, când cade asupra lui suferința, care vine fie prin prietenii sau prin dușmanii săi, de la oameni sau de la duhurile rele, fie mai curând, fie mai târziu, el cunoaște de îndată pricinile suferinței sale, fiindcă el își cunoaște și își amintește păcatele pe care le-a făcut. Cu toate acestea, omul cel nebun uită, și își uită toate nedreptățile sale; așadar, atunci când cade asupra lui suferința, el se zvărcolește în chinuire mare și se întreabă cu uimire de ce îl doare capul, de ce trebuie să-și piardă toți banii sau de ce trebuie să-i moară copiii. Și, în nebunia și mânia sa, el va arăta cu degetul spre fiecare ființă de pe pământ și din cer, ca fiind res-

ponsabilă pentru suferința sa, înainte de a arăta cu degetul spre sine – singurul responsabil pentru suferința sa în chip adevărat.

Binecuvântat este omul care folosește suferințele sale pentru folosul și ajutorul oamenilor, cunoscând că toată suferința sa din această viață scurtă este îngăduită de Dumnezeu din iubirea Sa pentru oameni. În marea Sa milă, Dumnezeu îngăduie suferința asupra oamenilor pentru păcatele lor – prin mila Sa

iar nu prin dreptatea Sa. Întrucât, dacă ar fi prin dreptatea Sa, atunci fiecare păcat ar aduce moartea în chip de netăgăduit, după cum spune Apostolul: "Păcatul, odată săvârșit, aduce moarte" (Iacov 1:15). În locul morții, Dumnezeu dă tămăduire prin suferință. Suferința este calea prin care Dumnezeu vindecă sufletul de lepra păcatului și de moarte.[...]

Sfintele Scripturi și istoria Bisericii dau cele mai mari pilde de răbdare în suferință care au fost cunoscute vreodată de către oameni. Pericopa Evanghelică de astăzi povestește o asemenea pildă de mare și îndelungă răbdare în suferință. Și nu numai aceasta; în povestirea omului celui

Vindecarea slăbanogului de la Vitezda

slăbănogit de paralizia sa care ținea de treizeci și opt de ani, îndurând-o cu răbdare și nădejde, Evanghelia de astăzi ne mai arată – sau mai degrabă întărește – două mari taine. Prima, că omul acesta, care fusese bolnav vreme îndelungată, purta pricina bolii sale, și suferința sa, în sine, în păcatul său. A doua, că Atotputernicul Domn Iisus Hristos l-a tămăduit pe suferind prin puterea Sa Dumnezeiască cu cuvintele: "Ia-ți patul tău și umblă!" În aceasta, iubirea Sa Dumnezeiască pentru oameni și puterea Sa Dumnezeiască, care fusese ascunsă din priveliște de către învelișul subțire, în suferință, al trupului omenesc, era dat la iveală încă o dată.

Pe atunci, Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scaldătoare, care se numea pe evreiește Vitezda, având cinci pridvoare. Înainte de aceasta, Domnul fusese în Galileea, de unde venise în Ierusalim pentru Sărbătoare. Nu-i ușor de spus ce sărbătoare era aceasta: Trecerea, sau Cincizecimea, sau Curățarea; dar nu este nevoie să știm asta. Dacă ar fi fost important, Evanghelistul ar fi făcut aceasta lămurit. Scaldătoarea Oilor, ori Vitezda, și-a luat numele de la Poarta Oilor din apropiere (vezi Neemia 3:1, 32; 12:39), prin care erau duse oile care erau rânduite pentru jertfă; și pentru că oile pentru jertfă erau mai întâi spălate în această scaldătoare. Scaldătoarea există până astăzi în Ierusalim, dar este aproape o ruină și nu se mai folosește acum. Dar pe vremea Evanghelistului, această scaldătoare se folosea, după cum vedem că se folosește timpul prezent: Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scaldătoare. Cinci pridvoare acoperite care se aflau împrejurul scaldătoarei erau folosite ca adăpost de către bolnavii cei mulți care își căutau vindecarea în scaldătoare, așa cum se vede în următoarele cuvinte:

În acestea zăcea mulțimea de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scaldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut.[...]

Dar dacă cele cinci pridvoare de la Scaldătoarea Vitezda au ajuns o ruină cu multă, multă vreme în urmă, nu vă gândiți că povestea supărării și sărăciei omenești care zac sub ei în grămezi mari se sfârșește pentru totdeauna. Nu vă gândiți că povestea aceasta este departe de voi și nu are nici o legătură cu viața voastră.

În cele cinci simțuri, ca și sub cele cinci pridvoare, nu este strâns un întreg depozit cu durere, supărare, lacrimi și văicăreli, păcat și fărădelege, gânduri bolnave, poftă și patimi oarbe, încercări schiloade și nădejdi năruite? O, Vitezda, Vitezda, cât ești de adevărată pretutindeni! În tine îngerul lui Dumnezeu împlinea atunci lucrarea păstorului și izbăvea oile cele pierdute una câte una, până când S-a arătat Păstorul tuturor – atât al îngerilor cât și al oamenilor. Un înger tăcut, slujitorul Ziditorului său, se folosește de apa ta, pentru a spăla oile cele bolnave de stricăciunea plină de păcat; și când Păstorul cel Bun a coborât în tine – Cuvântul lui Dumnezeu Cel ziditor, în trup și în faptă lucrătoare – El, prin cuvântul Său cel ziditor, a dus de-

parte stricăciunea păcatului, și prin aceasta te-a lăsat gol de păcat. Păstorul cel Bun. Din această pricină, tu ai primit numele proorocesc Scaldătoarea Oilor.

“Și oile ascultă de glasul Lui ... și oile merg după El căci cunosc glasul Lui (Ioan 10:3-4) – glasul Păstorului celui Bun.

Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul i-a răspuns:

Doamne, nu am om ca să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa; că până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.

Domnul cel înțelept a văzut mai dinainte și de departe unde era nevoie de El. Asta nu era din întâmplare, de exemplu, că El a mers pe apă și a străbătut drumul până în țara gadarenilor – chiar dacă însoțitorilor Săi li se părea că este adevărat – dar El a văzut mai dinainte în duhul Său că erau în țara aceea doi oameni îndrăciți pe care El trebuia să-i vindece. Nu era întâmplător nici faptul că El Se afla la poarta cetății Nain tocmai atunci când îl scoteau afară pe fiul mort al văduvei, ci El iarăși a văzut mai dinainte că Îl aștepta lucrare mare în locul acela și la vremea aceea. La fel, nu din întâmplare S-a aflat El în Ierusalim la această Sărbătoare, oricare sărbătoare ar fi fost ea, nici nu a fost întâmplător sau neobișnuit faptul că El a vizitat acest adăpost al durerii, Scaldătoarea Oilor, dar totul s-a isprăvit prin înainte cunoașterea și înainte vederea Lui a timpului și a locului. Este limpede că El nu venise în Ierusalim pentru Sărbătoare, așa cum credeau cei care Îl însoțeau, ci pentru acest om bolnav și pentru lucrarea pe care trebuia El să o săvârșească asupra lui.

Acesta era un om foarte, foarte bolnav. Boala care ține treizeci și opt de zile li se pare oamenilor că nu are sfârșit, atunci ce se poate spune despre o boală care ține de treizeci și opt de ani? Cât de grabnic sau cât de încet trece timpul depinde de starea și firea noastră. Ceasurile de fericire au aripi, pe când ceasurile de suferință au aripile tăiate, și adesea nu au nici picioare. Unui paralic timpului i se pare oprit pe loc; lui i se pare că timpul este la fel de nemișcător precum este și el. Dacă înmulțești această vreme de treizeci și opt de ani de boală de cel puțin trei ori, vei obține cu aproximație adevărata durată a timpului pentru omul care este sănătos, mișcător, plin de viață și cu bucurie multă. Acest paralic a petrecut ceea ce ar în-

semna un veac întreg pentru omul sănătos, zăcând în patul său și împingând mai degrabă timpul înaintea lui decât să fie el împins de timp. Ce răbdare biruitoare avea acest om! Ce osteneți peste puterile omului, ca să se târască până la scăldătoare atunci când îngerul Domnului tulbura apa! Ce nădejde neclintită în tămăduirea lui – de la zi la zi, de la an la an; dar și de la deceniu la deceniu! Chiar dacă acest bolnav suferea atât de mult pentru păcatele sale, noi nu putem decât să ne minunăm de el; și, gândindu-ne la el, nu putem să nu ne gândim la mulțimea de oameni slabi – bărbați și femei, tineri și tinere – din zilele noastre care, sub o apăsare cu mult mai mică și de o lungime mai mică, își ridică mâinile împotriva vieților lor, plecând în lumea cealaltă ca sinucigași.

“Voiști să te faci sănătos?” este întrebarea singurului Prieten care S-a plecat vreodată asupra patului său de-a lungul acestor treizeci și opt de ani. “Doamne, nu am om!” Orbii au călăuză, ologii au rudenii, neputincioșii au prieteni, dar eu nu am pe nimeni nicăieri în lumea asta mare, care să simtă milă față de mine și să mă ducă la apă atunci când primește putere vindecătoare. Când eu mă ostenesc să ajung în apă, altul a fost ajutat înaintea mea să intre în apă și a fost vindecat, și eu trebuie să mă întorc în patul meu mișcându-mă cu dureri mari. Și asta se tot întâmplă de treizeci și opt de ani! “Nu am om”, și nu am bani să plătesc un

slujitor. Între atât de mulți oameni din Ierusalim – de la oameni fără lucru, până la bogați și săraci – nu se află nici măcar un singur om care să-ți întindă mâna ca să te ajute numai pentru sufletul lui, sau cel puțin să-și trimită sluga să te ajute? Trebuia cu adevărat ca Omul să vină tocmai din Galileea, osteninindu-Se într-o călătorie de trei zile, când sunt atâția oameni fără de lucru în Cetatea Sfântă care umblă aiurea zi și noapte, doar la câțiva metri de patul tău? Doamne, atât de mulți umblă prin preajmă, dar “eu nu am om”. Atât de mulți preoți. Iată, Templul este doar peste drum! Preoți fără de număr citesc Legea lui Dumnezeu și învață pe oameni să facă milostenii – dar nu-i nimeni

care să vină, sau să trimită pe cineva care să te ajute? Așa este, Doamne; se află mulți preoți în Templu, dar “eu nu am om”. Sunt mulți iudei, mii și mii de iudei, care s-au adunat în Ierusalim pentru sărbătoare. Dar pe ei nu-i interesează un suferind trist și fără glas; pe ei îi preocupă sâmbăta. Au venit mii și mii, numai ca să aducă slavă sâmbetei, așa cum strămoșii lor preamăreau vițelul de aur din pustiu. Mii și mii de iudei pot spune: “eu nu am om”.

Iată un om – singurul Om! Este Domnul – mai milostiv decât o rudenie sau un prieten, mai lucrător decât o slugă. El nu S-a pornit pe această cale lungă și ostenitoare din Galileea până la Ierusalim pentru ziua de sâmbătă și de sărbătoare, ci pentru acest om în suferință. El a venit astfel ca, prin fapte, iar nu prin vorbe, să pună întru arătare lipsa de milă a oamenilor ale căror simțăminte sunt învârtoșate. Și Omul a venit pentru om.

Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos și și-a luat patul și umbla. Din clipa aceea, probabil pentru totdeauna, îngerul lui Dumnezeu a încetat să coboare în Scăldătoarea Oilor și să tulbure apa; că iată, Mesia Se arătase, Domnul îngerilor, care tămăduiește fără nici un mijlocitor. În vreme ce oamenii se aflau sub Lege, fiind slujitori ai Legii, Domnul S-a folosit de slujitorii Lui. Dar acum că harul a pogorât, și Legea a fost dată la o parte,

atunci Domnul Însuși Se apropie de oameni, precum tatăl de fiii săi, și chiar El, cu mâinile Sale, le dăruiește lor daruri în chip nemijlocit.

Se poate pune întrebarea: de ce Domnul nu i-a pus acestui bolnav obișnuită întrebare: “crezi tu asta?” De ce nu a căutat în el credința, așa cum a făcut El cu mulți alții? Dar credința acestui suferind nu este mai mult decât lămurită? El a zăcut vreme de treizeci și opt de ani cu răbdare în locul acesta, cu nădejdea de a primi ajutor din cer. Asta înseamnă nu numai că el crede în lucrarea minunată a îngerului lui Dumnezeu; într-un fel, el crede și în Domnul Iisus, deși nu-L numește Domn. Da, Doamne, eu vreau să mă vindec, dar

Sfantul Nicolae Velimirovici

“Eu nu am om”. Trebuie amintit, în trecere, că Domnul a vindecat mulți îndrăciți, surzi și muți, la care El nu a căutat credință: El i-a vindecat din milă curată. Iar în acest caz, la Vitezda, Domnul săvârșește lucrare, pe de o parte, din milă curată față de omul care a suferit ani îndelungați, care a suferit atât de mult printre oameni lipsiți de milă; pe de altă parte, El săvârșește lucrare dinadins, pentru ca această lucrare de milă din partea Lui, să dea la iveală lipsa acesteia nu numai din partea cetățenilor Ierusalimului, ci din partea tuturor oamenilor tuturor vremurilor care îl văd pe aproapele lor în durere mare și nu ridică un deget ca să-l ajute. În sfârșit, Domnul dinadins îl vindecă pe acest om în zi de sâmbătă – deși putea foarte bine să facă aceasta în zi de vineri, dacă El ar fi dorit aceasta. El procedea astfel ca să dea la iveală slava idolească a iudeilor față de ziua de sâmbătă, și pentru a arăta că omul este mai de preț decât ziua de sâmbătă, și că mila este mai de preț decât oricare fel de punere în lege pe dinafară. Și această lucrare a lui Hristos are un semn unic al căii de lucrare a lui Dumnezeu: să se săvârșească mai multe scopuri în același timp.

Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. O, ce suflete nesimțitoare! O, ce inimi învârtoșate! În loc să se veselească că un vierme care se târa s-a făcut iarăși om; în loc să-l felicite pentru refacerea sănătății; în loc să se ridice întreaga cetate și să se adune laolaltă ca să-L slăvească pe Dumnezeul Cel viu și plin de iubire – în loc de toate astea, ei sunt mânioși că omul a fost împins de pe pat și îndreptat spre casă! Dacă, în zi de sâmbătă, un om mort ar fi fost înviat din morți în fața ochilor lor, ei nu s-ar fi minunat la învierea sa, ci l-ar fi certat, întrebând: “De ce ești om de nimic în zi de sâmbătă?”

El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iată încă o dovadă a celei mai mari orbiri a iudeilor și a fanatismului lor față de ziua de sâmbătă! Omul care a fost vindecat vorbește mai întâi despre vindecarea sa, ca despre lucrul cel mai de preț, și apoi despre ducerea patului său ca fiind de preț mai mic; în vreme ce pe iudei nu-i interesează deloc vindecarea sa, viața sa. Ar fi fost firesc, după auzirea răspunsului, să-l întrebe: “Cine este omul care te-a vindecat?” Dar nu; ei întreabă numai despre cealaltă problemă, mai mică și mărunță: Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul

tău și umblă? Vedeți cum a ajuns în stricăciune Poporul Ales? Vedeți bălăriile care au crescut pe câmpul unde s-au născut odinioară Moise, Isaia și David? Vedeți cum, cucernicia iudeilor cea înflăcărată de odinioară s-a schimbat în pândirea celor care țin sâmbăta, și cum slujba preoțească a Dumnezeului Celui viu au sucit-o schimbând-o într-o supraveghere polițienească împrejurul statuii zeiței numită “sâmbăta”?

Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus Se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. Omul care fusese tămăduit privise din patul său drept în ochii Domnului; el l-a simțit suflarea dătătoare de viață, el l-a cunoscut puterea făcătoare de minuni – dar, cu toate acestea, el nu a putut spune numele Tămăduitorului său, nici să spună de unde venise El. Dar Domnul, care săvârșise aceasta, se retrage de îndată din mulțime și lasă lucrurile să-și urmeze cursul lor. El este Semănătorul care seamănă sămânța cea bună și o lasă să crească, și, la vremea potrivită să aducă roadă bună în pământul în care a căzut. Săvârșind bună lucrare, faptă Dumnezeiască, atât în puterea cât și în mila ei, El, Domnul, se retrage dintre oameni ca să fugă de laudele lor, așa cum spune puțin mai târziu: “Slavă de la oameni nu primesc” (Ioan 5:41). El fuge de oameni ca aceștia să nu-L pizmuiască pe El, așa cum se întâmplă adesea. În sfârșit, El fuge de oameni ca o pildă pentru noi toți, cei care ne numim creștini. O lucrare bună este desăvârșită atunci când aceasta se împlinește din iubire curată pentru oameni, spre slava lui Dumnezeu. Toți cei care doresc să săvârșească lucrări bune, să nu le facă din mândrie sau din dorința de a primi laude de la oameni. Pentru că cel care aduce în priveliștea oamenilor faptele sale cele bune este ca omul care își duce oile sale între lupi. Atunci, noi trebuie să avem pază bună asupra lucrărilor noastre celor bune, ca să ne ferim să stărnim fie lauda fie pizma din partea altora. Cel care în chip voit caută să-și atragă lauda și pizma, împreună cu lucrarea lui cea bună, va săvârși două rele: lauda îi va aduce vătămare lui, iar pizma va aduce vătămare altora.

După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.

Vindecându-i trupul, Domnul duce acum fapta spre treapta ei duhovnicească cea mai înaltă, arătându-i că păcatul a fost pricina bolii sale cumplite, și îl povățuiește ca să nu mai păcătuiească din nou, “ca să nu-ți fie ceva mai rău”. Nu se știe ce fel de păcat săvâr-

șise omul acesta, nici nu este nevoie să știm aceasta, pentru că se știe că orice păcat aduce mânia lui Dumnezeu și înseamnă o întoarcere de la Dumnezeu, și de asemenea că fiecare păcat, dacă nu este urmat de pocăință adâncă, trebuie să aducă suferință și durere mai curând sau mai târziu. “De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.” Acum Dumnezeu ți-a arătat ție milă, și păcatul tău este iertat; de aceea, nu-L mai ispiti pe Dumnezeu, căci ai putea să simți asprimea dreptății Lui în locul milei. Dacă ai putea să-ți îndreptățești păcatul tău de mai înainte prin necunoașterea îndestulată a lui Dumnezeu și a puterii Sale, după ce ți s-a întâmplat ție aceasta, nu vei mai putea găsi nici o îndreptățire. Aceasta reprezintă o atenționare minunată și cumplită pentru noi toți că, atunci când am simțit odată mila lui Dumnezeu față de noi, să nu mai păcătuim, ca să nu ne fie nouă mai rău decât răul acela de care ne-a slobozit mila lui Dumnezeu.

Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

El spune aceasta cu bună credință și scopul cel mai bun. El a fost întrebat despre Iisus, și crede că trebuie să răspundă la întrebare. În același timp, el simte că îi este dator cu aceasta Binefăcătorului său, și astfel el crede că trebuie să-I facă cunoscut numele fiecărui om, mai ales celor care au întrebat despre El. Zăcând treizeci și opt de ani și gândindu-se numai la durerea sa, sărmanul om nici măcar nu putea visa cât de rele erau inimile celor care se iscodeau cele despre Iisus. Cum ar fi putut el bănuși că întreba de El, nu ca să-I aducă slavă, ca unui făcător de minuni ci ca să-L ucidă ca pe un stricător al legii sâmbetei?

Observați aceasta: el merge și spune iudeilor că Iisus l-a făcut pe el sănătos. El este stăpânit de gândul vindecării sale și de Vindecătorul său, pe când iudeii erau stăpâniți de ziua de sâmbătă și de încălcarea legii sâmbetei. Poate că, în aceste clipe neobișnuite, el nu face deosebirea între ceea ce gândește el despre Iisus și ceea ce gândesc iudeii despre El. El socotește că gândurile lui sunt și ale lor, gândurile sale mărețe și înflăcărâte despre venirea lui Dumnezeu și minunea pe care a lucrat-o în el, și de aceea nu poate desluși gândurile lor strâmte și răutăcioase, că ei se ascund ca șerpia sub frunze. Gândurile lui sunt de slăvire a Domnului Iisus, Binefăcătorul său, și cele ale iudeilor sunt de ucidere a Lui, căci se spune: iudeii ... căutau să-L omoare (Ioan 5:16). De ce vor ei să-L omoare? Pentru că El este singurul om pe care l-a văzut bolnavul de la Vitezda în acești treizeci și opt de ani? Da; din această pricină, și de asemenea pentru că El este singurul Om care pune preț mai mare pe viața unui om decât pe statuia moartă care este zeița iudeilor, adică ziua de sâmbătă.

Dar Domnul a trecut nevătămat prin toate murdăriile și lovirile răutății iudeilor, răspândind prin cuvânt și faptă Evanghelia Sa a iubirii de oameni, până în clipa când El a știut că trebuia să se dea în mâinile iudeilor; pentru a arăta adevărata Sa măreție prin umilire și, prin moarte, pentru a birui moartea. Așadar slavă și laudă Lui, dimpreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt – Treimea Cea deoființă și nedespărțită, acum și pururea, și-n vecii vecilor. Amin.

Sfantul Nicolae Velimirovici,
Predici, Editura Ileana, Bucuresti, 2006

GANDUL ZILEI

Dacă Dumnezeu nu i-ar fi trimis boala cu un scop bun, nu l-ar fi slobozit din ea și nu l-ar fi întărit pentru viitor. Când El îi zice: „ca să nu-ți fie ceva mai rău”, prin aceasta înseamnă că pe slăbănog și în viitor îl amenință nenorociri, dacă el nu va birui păcatul. Așadar, El l-a slobozit din boală, dar nu l-a slobozit din luptă, l-a izbăvit din pătimire, dar nu i-a luat frica și grija, și tocmai prin aceasta a făcut ca binefacerea arătată lui să fie permanentă și statornică.

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR